

[Jørgen Estrup]

synes egentlig, man må spørge forsvarsministeren: Jamen var det så også uansvarligt at vente 5 år: fra 1986, hvor pengene blev bevilget, til 1991? Hvornår er beslutningen ansvarlig, og hvornår er den uansvarlig? Jeg har svært ved at forstå, hvorfor man netop i dette år, på et tidspunkt, hvor man i den nuværende forligskreds er enig om, at forsvarets forhold, muligheder og behov skal kulegraves, hvor man har besluttet at udvide forsvarsforliget med 1 år netop af hensyn til det, og hvor alle andre europæiske lande i øjeblikket er dybt koncentreret om, hvordan det europæiske forsvar vil udvikle sig, ganske afgjort kun vil være uansvarlig, hvis man ikke træffer beslutning om at anvende 1 mia. kr. på at indkøbe Stingermissiler. Det har jeg svært ved at forstå, men jeg tager det til efterretning. Jeg mener heller ikke, det er den store, afgørende prøve på, om vi opruster eller vi nedrunder, men jeg har svært ved at forstå, at det er et uansvarligt beslutningsforslag, SF har stillet.

Derfor kan jeg også sige, at vi fra radikal side har meget sympati for det. Vi synes, vi befinder os i et vadested, at man skal passe på, hvilke signaler man sender ud, og at dette signal om at indkøbe for 1 mia. kr. Stingermissiler egentlig er et lidt klodset signal på et tidspunkt, hvor alle andre lande nedrunder, og hvor man kan se, at de trusler, som vi har stået over for, i høj grad er demonterede, og at de Østlande, som vi tidligere opfattede som truslen, først og fremmest vender blikket indad.

Derfor vil jeg sige, at vi ikke lægger nogen voldsom vægt på den beslutning, de tidligere forsvarsforligspartier har truffet, men vi er enige med SF i at påpege, at den beslutning havde vi gerne været foruden. Vi synes egentlig, at den ene milliard kroner kunne have været brugt til at finansiere den Øststøtte, som vi har så svært ved at finde penge til.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er stadig om dette at være personlig. Må jeg erindre om, at hr. Pelle Voigt stod på denne talerstol og sagde, at han og hans parti ene af alle i dette Ting forstod, hvor verden gik hen, da Forsvarskommissionen afgav sin beretning. Jeg har ikke teksten her, men jeg vil uden tøven betegne hr. Pelle Voigts fremstilling om, hvad flertallet udtrykte ved den lejlighed, som

direkte falsk beretning af, hvad der virkelig står.

Men kan der i øvrigt være noget mere personligt end at stille sig op og sige: »Jeg vil ikke fremhæve mig selv, men jeg vil bare gøre opmærksom på, at jeg, hr. Pelle Voigt, var den eneste i kommissionen – og der sad altså foruden politikere fra regeringen og de syv partier et par andre øvede og ganske kloge hoveder – der forstod det.« Hvis det ikke er at tale personligt, så ved jeg egentlig ikke, hvad der er det. Så foretrækker jeg ærlig talt min let drilende form frem for denne stillen sig an som den eneste, der forstår, hvad der foregår i verden. Jo, hr. Jørgen Estrup, verden forandrer sig – helt enig – men den har desværre ikke forandret sig i nogen retning, der gør dansk alliancemedlemskab i NATO unødvendig, og når vi har den alliance – det tror jeg også hr. Jørgen Estrup er enig i vi skal have – så skal den også være troværdig, så skal vi også påtage os den del af opgaven, som nu falder på vor skulder efter aftale med vore alliancepartnere, og verden har desværre ikke forandret sig i en retning, der kan give én tryghed for, at der i de næste tre år ikke vil komme nok så voldelige begivenheder. Det er altså kun ½ år siden, vi havde en Golfkrig ikke så langt fra vore egne strande, så lad være at sige, at fordi verden forandrer sig, så forandrer den sig efter hr. Pelle Voigts eller hr. Jørgen Estrups billede. Jeg ville ønske, den gjorde det, og jeg vil være med til sammen med dem at råbe hurra, når vi kommer så langt.

(Kort bemærkning).

Helen Jørgensen (S):

Det er til hr. Jørgen Estrup vedrørende spørgsmålet om verdens art. Vi er da enige i, at tingene ændrer sig, og derfor skal man ikke forhaste sig. Og det gjorde vi heller ikke, da vi forlængede forsvarsforliget med 1 år, for der var faktisk nogle ting, der blev sat hen i et hjørne for at blive analyseret. Men så vidt jeg har forstået det, er Socialdemokratiet og De Radikale enige i, at der godt kan være et koncept for en FN-styrke eller en CSCE-styrke, der kan bekæmpe en aggression, og man kan altså ikke forestille sig, at en sådan styrke ikke skal have et nærluffforsvar. Endelig er der lige det, at der faktisk er forskel på f.eks. en stor styrke af kampvogne og et nærluffforsvarssystem; et